

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2024 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy I. B.

skazanej z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt II 1 Ka 115/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 4 stycznia 2024 r., sygn. akt II K 717/23,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanej jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od I.B. na rzecz oskarżyciela posiłkowego - Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w W., kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Włocławku wyrokiem z dnia 4 stycznia 2024 r., w sprawie o sygn. akt II K 717/23, uznał oskarżoną I. B. (oraz drugą współoskarżoną osobę) za winnych:

1/ występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. polegającego na tym, że w okresie od dnia 25 maja 2021 r. do dnia 25 stycznia 2022 r. we W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu, poprzez wprowadzanie w błąd Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w W. co do zatrudnienia od 01.04.2021 r. w „E. .” H. S. i wypłacania jej wynagrodzenia, doprowadzili w/w Fundusz do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 15.576,98 zł stanowiących sumę miesięcznych dofinansowań do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego, działając na szkodę Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w W. w ten sposób, iż:

- w dniu 25.05.2021 r. I. B. w imieniu pracodawcy złożyła elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego H. S. za kwiecień 2021 r., w wyniku czego z PFRON na konto „E. .” wpłynęła kwota 1.950 zł tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy;

- w dniu 25.06.2021 r. I. B. w imieniu pracodawcy złożyła elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego H. S. za maj 2021 r., w wyniku czego z PFRON na konto „E. .” wpłynęła kwota 1.950 zł tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy;

- w dniu 13.08.2021 r. I. B. w imieniu pracodawcy złożyła elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego H. S. za lipiec 2021 r., w wyniku czego z PFRON na konto „E. .” wpłynęła kwota 1.950 zł tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy;

- w dniu 27.09.2021 r. I. B. w imieniu pracodawcy złożyła elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia

pracownika niepełnosprawnego H. S. za sierpień 2021 r., w wyniku czego z PFRON na konto „E. .” wpłynęła kwota 1.950 zł tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy;

- w dniu 25.10.2021 r. I. B. w imieniu pracodawcy złożyła elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego H. S. za wrzesień 2021 r., w wyniku czego z PFRON na konto „E. .” wpłynęła kwota 1.926,98 zł tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy;

- w dniu 25.11.2021 r. I. B. w imieniu pracodawcy złożyła elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego H. S. za miesiąc październik 2021 r., w wyniku czego z PFRON na konto „E. .” wpłynęła kwota 1.950 zł tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy;

- w dniu 27.12.2021 r. I. B. w imieniu pracodawcy złożyła elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego H. S. za listopad 2021 r., w wyniku czego z PFRON na konto „E. .” wpłynęła kwota 1.950 zł tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy;

- w dniu 25.01.2022 r. I. B. w imieniu pracodawcy złożyła elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego H. S. za grudzień 2021 r., w wyniku czego z PFRON na konto „E. .” wpłynęła kwota 1.950 zł tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy -

- i za to przy zastosowaniu art. 57b k.k. wymierzono I. B. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonej I. B. (oraz wobec współoskarżonego) obowiązek naprawienia pozostałej części szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę solidarnie na rzecz Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w W. kwoty 14.376,98 złotych; zasądzone solidarnie od I. B. (oraz od drugiego współoskarżonego) na rzecz oskarżyciela posiłkowego Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w Warszawie kwotę 1.512 złotych (w tym 23% VAT) tytułem

zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; zwolniono oskarżonych od opłaty, a wydatkami poniesionymi w sprawie obciążono Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej I. B. (i drugiego współoskarżonego), który na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań H. S. , zwłaszcza w zakresie, w jakim świadek stwierdziła, że I. B. powiedziała jej, iż nic nie będzie musiała robić, a pieniądze będą przelewane na jej konto, oraz danie im wiary w całości, a także błędną ocenę wyjaśnień oskarżonych przez odmówienie im waloru wiarygodności oraz całkowite pominięcie dowodu z zeznań J. M. . Obrońca zarzucił także wynikający z powyższego naruszenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego - Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w W., wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2024 r., sygn. akt II 1 Ka 115/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanej I. B. , który zaskarżył go w całości i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i art. 526 § 1 k.p.k. zarzucił rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest:

1/ art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niepełną kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku, oderwaną od konkretnych okoliczności sprawy, sprowadzającą się do ogólnych twierdzeń, iż Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący przeanalizował zgromadzone dowody, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd *a quo* są wolne od wad logicznych, rozważania Sądu *meritii* nie zawierają błędów, który mógłby sugerować przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, są wewnętrznie spójne, pozostają w zgodzie z zasadami wiedzy i logiki, są jasne i zrozumiałe, a ocena dowodów dokonana przez Sąd pierwszej instancji polegała na odniesieniu się do każdego dowodu, dowody były ze sobą konfrontowane przez Sąd pierwszej instancji;

2/ art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieodniesienie się w trakcie kontroli odwoławczej do zawartych w środku odwoławczym zarzutów skierowanych pod adresem wyroku Sądu pierwszej instancji sprowadzających się do braku konfrontacji przez Sąd Rejonowy we Włocławku zeznań H. S. oraz wyjaśnień oskarżonych z zaświadczeniem z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 grudnia 2021 r. potwierdzającym uiszczenie składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem H. S. , zaświadczeniem ZUS z dnia 27 lutego 2023 r., z którego wynika, że za okres od 24 sierpnia 2021 r. do 31 sierpnia 2021 r., a także od 1 września 2021 r. do 6 września 2021 r. wypłacono H. S. wynagrodzenie z tytułu niezdolności do pracy, a za okres od 7 września do 21 września 2021 r. zasiłek chorobowy, zaświadczeniem z 23 sierpnia 2023 r. o wypłacie H. S. zasiłku chorobowego za okres ubezpieczenia od 7 września do 21 września 2021 r. (złożone na rozprawie w dniu 4 października 2023 r.) oraz deklaracją PIT -11 wystawioną dla H. S. , dokumentującą kwotę wypłaconego wynagrodzenia i odprowadzonych zaliczek na podatek dochodowy, co świadczy o nierzetelnej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy we Włocławku;

3/ art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku konkretnych powodów, dla których Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji zawartej w apelacji wykazującej niewiarygodność zeznań H. S. oraz wiarygodność wyjaśnień oskarżonych z powołaniem się na dokumenty w postaci zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 grudnia 2021 r. potwierdzającego uiszczenie składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem H. S. , zaświadczenia ZUS z dnia 27 lutego 2023 r., z którego wynika, że za okres od 24 sierpnia 2021 r. do 31 sierpnia 2021 r. wypłacono H. S. wynagrodzenie z tytułu niezdolności do pracy oraz deklaracji PIT -11 złożonej osobiście przez świadka, z której wynika wysokość wypłaconego wynagrodzenia świadkowi oraz kwota zaliczek wpłaconych na poczet podatku dochodowego;

4/ art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy pominięcia przez Sąd Rejonowy we Włocławku przy ocenie dowodu z zeznań H. S. oraz wyjaśnień oskarżonych niżej wymienionych dokumentów, a tym samym zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy we Włocławku pominięcia przez Sąd *a quo* okoliczności korzystnych dla

oskarżonych, eksponowanych w środku odwoławczym, a ujawnionych na rozprawie, tj. zaświadczenia z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 grudnia 2021 r. potwierdzającego uiszczenie składek na ubezpieczenia społeczne w związku z zatrudnieniem H. S. (k. 52), zaświadczenia ZUS z dnia 27 lutego 2023 r., z którego wynika, że za okres od 24 sierpnia 2021 r. do 31 sierpnia 2021 r., a także od 1 września 2021 r. do 6 września 2021 r., wypłacono H. S. wynagrodzenie z tytułu niezdolności do pracy, a za okres od 7 września do 21 września 2021 r. zasiłek chorobowy, zaświadczenia z 23 sierpnia 2023 r. o wypłacie H. S. zasiłku chorobowego za okres ubezpieczenia od 7 września do 21 września 2021 r. (złożone na rozprawie w dniu 4 października 2023 r.) oraz deklaracji PIT -11 wystawionej dla H. S. , dokumentującej kwotę wypłaconego wynagrodzenia i odprowadzonych zaliczek na podatek dochodowy, które potwierdzają zatrudnienie H. S. przez D. B. .

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Włocławku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy we Włocławku wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej. Również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego PFRON w Warszawie – wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

Nie można uznać, by w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i zaniechanie przez Sąd odwoławczy rozważenia podniesionych przez obrońcę w apelacji zarzutów. Sąd ten bowiem prawidłowo się ustosunkował do wszystkich zarzutów. Odniósł się do apelacji w sposób dość lakoniczny, co jednak nie sprawia, że doszło do rażącego naruszenia prawa w uznaniu, że oskarżona popełniła zarzucane jej przestępstwo. Innymi słowy, nie doszło do zaakceptowania przez Sąd odwoławczy naruszenia art. 7 k.p.k. i art.

4 k.p.k. przez Sąd I instancji przy ocenie dowodów i czynieniu ustaleń faktycznych, gdyż żaden z tych Sądów takich uchybień się nie dopuścił.

Sąd odwoławczy prawidłowo i rzetelnie ustosunkował się do zarzutu dotyczącego tego, że „nie podzielił argumentacji zawartej w środku odwoławczym wykazującej niewiarygodność zeznań H. S. ”. Odnosząc się do oceny wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadka H. S. , dokonanej przez Sąd I instancji, Sąd odwoławczy stwierdził - „ocena wiarygodności i przydatności tych dowodów przy ustaleniu stanu faktycznego została przez Sąd prawidłowo oceniona i podlega ochronie art. 7 k.p.k. Sąd Okręgowy w pełni podzielił przy tym argumentację Sądu I instancji zawartą przy okazji omawiania tych wyjaśnień i zeznań, zawartą w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nie widząc konieczności ponownego jej przytaczania odsyła do treści tegoż dokumentu”. W tym miejscu Sąd Najwyższy stwierdza, że jest to dopuszczalna technika odniesienia się sądu odwoławczego do argumentacji przedstawionej na poparcie oceny wiarygodności danego świadka (dowodu) w uzasadnieniu wyroku sądu pierwszo-instancyjnego. Sąd Rejonowy we Włocławku dokonał szczegółowej analizy zeznań H. S. , wyjaśniając szczegółowo, na jakiej podstawie uznał je za wiarygodne: „H. S. nie miała żadnego powodu, aby zeznawać nieprawdę. Co ważne, o niewłaściwym zachowaniu I. B. zdecydowała się zawiadomić organy ścigania dopiero, gdy doszła do przekonania, że oskarżona nie przekaże jej żadnych pieniędzy z należności jakie otrzymała w związku z jej zgłoszeniem w PFRON. H. S. przyznała, iż gdyby oskarżona <<dała jej pieniądze, to by siedziała cicho i się cieszyła>>. Taka postawa H. S. świadczyła ewidentnie o tym, iż złożyła zeznania zgodne z prawdą, bowiem faktycznie nie otrzymała jakichkolwiek pieniędzy od I. B. i nie świadczyła żadnej pracy na rzecz E. ”.

Sąd odwoławczy odniósł się także do dowodu z zeznań J. M. , stwierdzając, że nie mogły one być przydatne dla czynienia ustaleń faktycznych, skoro świadek nic nie wiedział na temat zatrudnienia pokrzywdzonej. Sąd trafnie uznał, że relacje tego świadka z oskarżoną nie miały żadnego przełożenia na kontakty oskarżonej z H. S. , skoro nie miał wiedzy o innych pracownikach. Dlatego jego wiedza na temat tego, iż dostał kiedyś wynagrodzenie w gotówce, nie przekłada się na ten fakt, że także H. S. dostała takie wynagrodzenie.

Obrońca w ramach kasacji polemizuje z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd I instancji. Koncentruje się na pojedynczych elementach stanu faktycznego, które jego zdaniem powinny się znaleźć w uzasadnieniu wyroku Sądu II instancji, nie odnosi się natomiast do całości obrazu przestępnego proceduru, który nie ulegał wątpliwości w momencie, gdy uznano zeznania H. S. za wiarygodne (k. 347-348v). Z dowodów przedstawionych w sprawie wyłaniał się jednoznaczny obraz tego, że I. B. w imieniu pracodawcy składała regularnie elektroniczny wniosek o przyznanie dofinansowania dla pracodawcy z tytułu wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego H. S. za kolejne okresy składkowe, składając nierzetelne pisemne oświadczenie o poniesionych kosztach płacy, w wyniku czego z PFRON na konto E. . wpływały kwoty tytułem miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracodawcy. Tymczasem H. S. nie tylko nie wykonywała pracy, ale nawet nie wiedziała, że jest zatrudniona – brak było nie tylko umowy, ale też brak wypłacania wynagrodzenia. Argumenty obrońcy nie mogą tego przebiegu wydarzeń podważać i dlatego Sąd II instancji trafnie uznał ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji za trafne. Jednoznacznie z materiału dowodowego wynikało, że oskarżona I. B. od początku nie miała zamiaru faktycznego zatrudnienia H. S. i wypłacania jej wynagrodzenia, zwłaszcza w wymaganej przez ustawę formie, lecz jedynie pobieranie pieniędzy z PFRON z tytułu zatrudnienia pracownika niepełnosprawnego, co też miało miejsce. Z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że w istocie pokrzywdzona: „W Urzędzie Skarbowym ustaliła, że I. B. wykazała w zeznaniu podatkowym za 2021 rok, że osiągnęła dochód w „E. ” w kwocie 11.293 zł (k. 323), a ona nic kompletnie nie otrzymała od I. B. (k. 195, 347-348). W okresie od 10.05.2021 roku do 19.05.2021 roku H. S. przebywała w Szpitalu w B. (k. 350), zaś w okresie od 07.09.2021 roku do 21.09.2021 roku na turnusie rehabilitacyjnym (k. 348)”. Wynika stąd wniosek, że oskarżona dopilnowała sprawozdawczości podatkowej, jednak nie jest to równoznaczne z uznaniem, iż H. S. wykonywała pracę.

Podobnie niezasadny jest ostatni argument kasacji dowodzący, że w istocie rzeczy skarżący zdaje sobie sprawę z proceduru podjętego przez oskarżoną. Obrońca mianowicie twierdzi, że „środki z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zostały wykorzystane przez oskarżonych zgodnie z ich

przeznaczeniem, tj. na pokrycie kosztów związanych z zatrudnieniem H. S. ". Obrońca jednak nie wspomina o tym, że te środki nie zostały przekazane przez PFRON na to, by pokrywać koszty zatrudnienia, składki do ZUS-u oraz płacić podatki, ale by realnie daną osobę zatrudnić – do czego w tej sprawie nie doszło. Nie ulega wątpliwości, że H. S. nie otrzymywała wynagrodzenia za pracę na konto bankowe, co było warunkiem *sine qua non* ubiegania się przez pracodawcę o dofinansowanie z PFRON. Faktycznie nie wykonywała też żadnej pracy na rzecz „E. ". Nawet jeśli w czasie jej choroby na jej konto składkowe przekazywane były pieniądze z funduszu z uwagi na niezdolność do pracy (co miało miejsce: „w okresie od 24.08.2021 roku do 31 .08 2021 roku oraz od 01.09.2021 roku do 06.09.2021 roku wypłacał ubezpieczonej wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy. W okresie od. 07.09 2021 roku do 21.09.2021 roku ubezpieczona otrzymała zasiłek chorobowy z ubezpieczenia chorobowego w kwocie 802,45 zł netto”), to nie stanowi to dowodu, że była w istocie zatrudniona.

Jak stwierdził Sąd Rejonowy, H. S. „o niewłaściwym zachowaniu I. B. zdecydowała się zawiadomić ograny ścigania dopiero, gdy doszła do przekonania, że oskarżona nie przekaże jej żadnych pieniędzy z należności jakie otrzymała w związku z jej zgłoszeniem w PFRON”.

Jednocześnie oskarżona nie potrafiła wskazać żadnego powodu, dla którego H. S. miałyby fałszywie ją obciążać twierdząc, że nie wykonywała żadnej pracy. Oskarżona nie przedstawiła umowy o pracę z pokrzywdzoną, nie przedstawiła także dowodów dokonania płatności na rzecz zatrudnionej – przelewów czy innych pokwitowań. Również obrońca w kasacji na takie okoliczności się nie powołuje – w żadnym fragmencie tej skargi nie wskazuje się, by istniały dowody na to, że wynagrodzenie H. S. było jednak realnie przekazywane. Jedyna informacja na ten temat jest niejako podana przy okazji oceny zeznań J. M. , lecz nawet wówczas obrońca nie twierdzi, że wynagrodzenie zostało wypłacone, a jedynie – iż „mogło być wypłacone”, czy też - „zdarzały się w firmie sytuacje, iż wynagrodzenie było wypłacane pracownikom w gotówce, zatem również H. S. mogła je otrzymywać w takiej właśnie postaci”.

Podsumowując te rozważania należy stwierdzić, że analiza treści uzasadnienia wyroku Sądu II instancji w porównaniu z treścią zarzutów

apelacyjnych nie wskazuje na to, by trafny był zarzut błędnego rozpoznania zarzutów. Sąd odwoławczy celnie wykazał w odniesieniu do każdego zarzutu apelacji, dlaczego uznał je za bezzasadne. Nie mogło być żadnych wątpliwości co do tego, że zarzuty kasacji są bezpodstawne i stanowią jedynie próbę przedstawienia własnych hipotez, nieznajdujących oparcia w materiale dowodowym. Nie mogło być uznane za skuteczne w tej sytuacji powtórzenie w kasacji zarzutów przedstawionych już raz w ramach apelacji do rozpoznania Sądowi odwoławczemu. Powtarzanie w kasacji tych samych argumentów co w złożonym wcześniej przez stronę zwykłym środkiem odwoławczym (apelacji), stanowi, co do zasady, jaskrawe naruszenie przepisu art. 519 k.p.k. (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 stycznia 2021 r., IV KK 527/20, LEX nr 3114890; z dnia 26 lutego 2020 r., II KK 52/20, LEX nr 3078055; z dnia 18 stycznia 2017 r., III KK 470/16, LEX nr 2242146; z dnia 11 października 2007 r., V KK 240/07, LEX nr 569192; z dnia 3 kwietnia 2006 r., V KK 307/05, LEX nr 180749*). Przypomnieć również należy, że w żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie jest trzecią instancją, nie służy zatem do inicjowania powtórnej kontroli w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani ponownej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, lecz ma na celu eliminację błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa, w tym, związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., to jest, bezwzględnych podstaw odwoławczych (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 maja 2021 r., V KK 149/21, LEX nr 3269964; z dnia 27 lipca 2021 r., I KK 121/20, LEX nr 3304206*). Skarżący jednak nie wykazał, by niektóre z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k.), lub też jedynie w sposób niepełny (naruszenie art. 457 § 3 k.p.k.). Takie zarzuty wymagałyby bowiem nadto wykazania, że uchybienia takie, jeżeli faktycznie wystąpiły, miały istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2019 r., V KK 108/18, LEX nr 2642389*;

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2019 r., V KK 613/18, LEX nr 2615843). W niniejszej sprawie tej okoliczności nie wykazano. Możliwe jest podnoszenie tych samych zarzutów w kasacji, które już zostały przedstawione uprzednio w apelacji, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu odwoławczego uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji. Takie „wykazanie” powinno nastąpić zarówno poprzez powołanie przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 grudnia 2017 r., III KK 289/17, LEX nr 2427119; z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18, LEX nr 2604055; z dnia 29 stycznia 2019 r., IV KK 783/18, LEX nr 2613541*). W tej sprawie jednak do takiego „efektu przeniesienia” również nie doszło.

W konkluzji wypada stwierdzić, że z przyczyn powyżej wskazanych Sąd Najwyższy uznał za oczywiście bezzasadne podniesione w kasacji zarzuty i w konsekwencji oddalił skargę w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazaną.

[J.J.]

[a.ł.]